ONOAREA LUI YAUTJA

PREDATOR

WESTON OCHSE

WESTON OCHSE

Onoarea lui Yautja

versiunea în limba română

UNCRIS

1916. PLATOUL CENTRAL MEXICAN

Luna plină lumina lumea ca un spectru. Era suficientă lumină pentru a putea merge până ce picioarele se vor sătura. Pământul maroniu a lăsat loc unor pete întunecate, pline de tufișuri pe care oamenii ce alunecau la fiecare pas, nu le puteau vedea. Locotenentul Providence Pope a trecut printre soldații adormiți, cu oasele înțepenite de cele 14 ore petrecute în șa. Fiecare adormise acolo unde căzuse, mai puțin el și Sunderson. Nu se puteau culca până ce nu aveau grijă de oamenii lor și asigurau gărzile. După aceea, Sunderson s-a ghemuit și și-a desfășurat hărțile. Blestematele astea de hărți. Ca și cum o hartă își putea spune totul.

„*Hărțile nu-ți spun ni'ica despre ceea ce ținutul nu vrea să știi*" – John Hustler avea întotdeauna o zicere despre orice.

Sergentul cel voinic spunea adevărul.

Pope a încercat să-l convingă pe Sunderson de acest lucru, dar omul l-a ignorat. Amândoi trecuseră prin aceeași școală, în ciuda celor patru ani diferență, lecțiile Războiului Civil predate clasă după clasă la West Point. Dar aici nu era vorba de două armate care trăgeau una asupra alteia. Nu era nici Gettysburg, nici a doua Bătălie de la Bull Run. Atât Pope, cât și Sunderson ar fi putut să recite toate datele acelor bătălii și să sublinieze greșelile făcute de fiecare parte. Nu, aceasta era mai degrabă ca o luptă cu indienii, unde o forță o vâna pe alta până ce aceea se întorcea să riposteze, apoi se retrăgea iar și fugea.

Încă de când Pope fusese alocat Companiei B din *Buffalo Soldiers*, care îi vâna pe comanși și apași de-a lungul frontierei, a știut că trebuie să învețe noi tactici. S-a apropiat de *Buffalo Soldiers* precum sergentul major Gusker John care luptase în cavaleria neagră timp de 20 ani, sau bătrânul Fitz Lee, care a câștigat o medalie pentru bravura dovedită în Bătălia de la San Juan Hill din vechea campanie cubaneză. Ei cunoșteau mai multe despre ale războiului decât orice colonei sau maiori în retragere, care predau la West Point.

Și acum se aflau aici, extenuați, pe fundul unei văi mărginite de terenuri înalte de o parte și de alta, ales special de Sunderson pentru că părea a fi un loc pe unde puteau înainta nevăzuți. Blestematul de Sunderson. Cei de pe Coasta de Est îi vor ucide pe toți.

— Locotenent Pope, *sir*, s-a auzit o voce aspră din dreapta sa. Doriți niște cafea?

Doi soldați erau așezați lângă o grămadă de cenușă fumegândă, strălucirea jarului fiind ascunsă de țărână și pietre. Fiecare purta uniformă albastră de cavalerie cu fireturi galbene. Albastru închis pentru vestoanele cu nasturi de alamă – foarte doriți de indieni – și o nuanță mai deschisă la pantaloni. În picioare purtau cizme de cavalerie uzate. La centură aveau bidoane de apă și muniție pentru carabinele Krag-Jørgensen Model 1896, așezate lângă fiecare dintre ei. Toți purtau pălării militare cu borul larg, spre deosebire de Pope și Sunderson care aveau pălării Stetson.

Pope s-a apropiat de ei și a desprins de la centură o cană metalică pe care o ținea acolo tocmai pentru asemenea ocazii.

— Sigur. Mulțam.

Îi privi pe cei doi, fără să-i recunoască.

— Sunt soldatul Pile, iar el este soldatul Steve, spuse cel care i-a oferit cafeaua.

— Steve, acesta este numele tău întreg? a întrebat Pope, privindu-l pe negru.

— Numele tatălui meu a fost Steve. Mama a vrut ca el să fie ținut minte… așa că mă cheamă Steve Steve.

— De unde ești?

— Biloxi, *sir*.

— Aceasta este prima ta misiune, soldat?

— Da, *sir*, spuse omul, plecând capul și ochii.

Pope mai văzuse genul acesta de comportament. După cincizeci de ani de la abolirea sclaviei negrii încă se mai temeau de omul alb. Știa că sunt locuri unde vremurile nu se schimbaseră cu adevărat, dar el nu a fost niciodată pe acolo. Născut și crescut în Hudson Valley, New York, apoi înscris la Academia militară a SUA de la West Point unde a avut colegi negri, avea o viziune diferită referitoare la statutul albilor și negrilor în America. Fiind alocat unui regiment format în întregime din negri – a cărui onoare și glorie era din plin recunoscută – punea un semn de exclamație.

— Păi, soldat, te afli într-o unitate mândră așa că ține capul sus. Aici nu există plecăciuni și lingușeli.

— I-am spus și eu, El Tee[1] Pope, dar nu vrea să asculte. I-am spus că noi, Soldații Buffalo, suntem cea mai decorată cavalerie din întregul Vest.

— Soldat Steve, atenție la mine. Generalul Black Jack Pershing vrea ca soldații săi să-și țină capul sus, ca să-și poată vedea inamicul. Nu-l poți vedea dacă te holbezi în pământ, ai înțeles?

— Da, *sir*, spuse soldatul Steve cu ochii în pământ.

Apoi și-a dat seama singur. Umbra unui zâmbet i-a fluturat pe chip. L-a privit pe Pope pentru prima oară.

— Am înțeles, *sir*.

Pope l-a bătut pe spate.

— Bun băiat.

Apoi s-a ridicat, și-a scos ceasul din buzunar și a dat din cap.

— Trebuie să mă uit pe niște hărți, a mormăit.

Pope a băut restul de cafea, a prins cana la centură, apoi s-a îndreptat spre cortul comandantului, formulând din mers ultimul argument ce urma să-l convingă pe căpitanul Sunderson să-l asculte. Apoi, cu coada ochiului drept, a văzut o mișcare. S-a gândit că este un om, dar când s-a întors, acolo nu mei era nimeni. Totuși, a văzut un tufiș mișcându-se, apoi altul, apoi un tripod de carabine a căzut. Nu a văzut cine a fost, și nu era nici măcar o adiere de vânt, dar părea ca și cum a trecut un om.

A strigat tare, și-a scos pistolul de la centră și a alergat către carabinele căzute.

Oamenii alergau de la locurile lor, înșfăcând armele și privind în jur. Întreaga tabără s-a trezit și au cercetat o oră întreagă, până ce s-au convins că nu a fost nimeni pe acolo. Totuși, a dublat gărzile, ca să fie sigur.

— Ai văzut fantome, Pope? l-a luat la mișto căpitanul Sunderson, după ce totul s-a terminat.

Era comandantul plutonului A, liderul unității lor de recunoaștere, o *prima donna* și un afurisit.

Dar Pope a văzut ce a văzut. Doar că nu știa ce a fost.

— Mai bine să fim în siguranță, decât să ne pară rău, a mormăit, după care s-a aplecat ca să vadă hărțile lui Sunderson.

---

[1] El Tee – LT – prescurtare de la *Locotenent*.

De zece zile se aflau în ceea ce mai rămăsese din Misiunea de Pedepsire –generalul Black Jack Pershing a dus aproape zece mii de oameni în Mexico ca să-l pedepsească pe Pancho Villa pentru atacurile sale efectuate pe teritoriul suveran al Statelor Unite.

Lucrurile nu au mers bine din start. Pancho Villa se dovedise a fi o veritabilă fantomă. Atunci, după Bătălia de la Carrizal, a sosit un mesager, care l-a informat pe general că el și armata sa sunt rechemați. Nu numai că guvernul mexican nu vedea cu ochi buni ideea că aproape 10.000 de soldați americani se aflau la 500 km în interiorul țării lor vânându-l pe Pancho Villa și armata lui, dar Președintele Wilson voia ca Regimentul 10 Cavalerie să se îndrepte spre est și să se îmbarce pe un vapor care să-i ducă la războiul din Europa.

Pope își amintea foarte bine momentul. Se afla în cortul generalului și a simțit întreaga furie a unui superior dezlănțuit. Pope a făcut la fel precum soldatul Steve, privirea-i căutând ușurare undeva aproape de sol. Cuvintele generalului erau destinate Președintelui Woodrow Wilson, și nimeni din cei prezenți în cort nu a îndrăznit să le repete vreodată sau măcar să le spună cu voce tare, de teama să nu fie trimis în fața a 7 soldați cu carabinele încărcate.

— Cercetașii l-au descoperit pe Villa înaintând spre vest, a început Sunderson, arătând harta. Are sens, dacă se îndreaptă spre Guanajuato, spuse pronunțându-l pe ‘*j*’.

Pope a oftat.

— Nu e nici o dovadă că Villa e pe undeva lângă Guanajuato, spuse pronunțând corect cuvântul, înlocuindu-l pe ‘*j*‘ cu ‘*h*’. Știu. Știu. Cei de la Recunoaștere au spus asta, dar…

— Continuă și spune tot, Locotenente, spuse Sunderson patronându-l cu accentul său de Virginia. Știm amândoi că n-am avut parte de nici o luptă până la această expediție.

— Nu asta am vrut să spun, *sir*, spuse Pope cu frustrare. Doar că eu știu cum e să-i vânezi pe comanși. Au o anumită manieră de a se mișca prin teritoriu. Nu pot preciza exact cum de știu, dar, pe Dumnezeu, *sir*, noi vânăm indieni, nu pe Villa.

— Iar băieții de la Recon din unitatea de motociclete nu contează?

Pentru prima dată, militarii SUA foloseau în cadrul Expediției de Pedepsire motociclete. Erau utilizate în principal

pentru recunoaștere și mesagerie. Pershing alocase două motociclete elementului lor de 100 de oameni.

— Sunt surprins că pot vedea ceva, ținând cond de cât de zgomotoase sunt aceste mașinării. Comanșii îi pot auzi venind de la multe mile depărtare. Și, să recunoaștem, ei au zero experiență în urmărirea comanșilor.

— La fel ca mine.

— Dvs ați spus-o, *sir*.

— Bine, Pope. Ascult argumentele tale zece zile. Și te întreb: Ce-ai face tu dacă ai fi la comandă?

— Aș despărți forțele noastre în două. Oamenii noștri știu mai multe despre urmărirea indienilor decât 50 de absolvenți de la West Point. Am învățat lecția asta pe calea cea grea când am venit să preiau comanda.

Arătă poziția lor pe hartă.

— Problema este că acum suntem îngrămădiți în această vale. Dacă aș fi fost un comanș, m-aș fi ascuns aici și…

Faldul cortului a fost dat deoparte și Husker John și-a băgat capul înăuntru. Părul său aspru era tăiat ca al unui mohawk. Partea dreaptă a capului era un amestec urât de cicatrici. Fusese cât p-aci să fie scalpat.

Sunderson s-a încruntat.

— De ce ne întrerupi, băiete?

Husker John a ignorat remarca, privindu-l doar pe Pope.

— Avem o problemă, *sir*. Santinelele dinspre sud și vest au dispărut.

— Ce vrei să spui prin *dispărut*? a întrebat Sunderson.

— Exact ce am spus, *sir*. Au dispărut.

— Oamenii sunt pregătiți? a intervenit Pope.

— Da, *sir*. S-a răspândit vorba. Sunt gata.

Sunderson l-a tras de umăr pe Pope.

— Despre ce vorbești? Nu am auzit nici o alarmă.

— E ținutul indienilor, *sir*. Nu sunăm alarma în cazuri ca acesta. Ce am făcut mai devreme a fost altceva. Am crezut că cineva a pătruns în tabăra noastră. De fapt, chiar s-ar fi putut să fie cineva. Oamenii dvs știu ce au de făcut. Comanșii cred că ne-au luat prin surprindere, dar noi știm mai bine. Trebuie să aveți încredere în oamenii dvs, *sir*.

Și a plecat direct către mișlocul soldaților săi. Ținea ochii plecați, dar a observat multele umbre care punctau crestele colinelor ce-i înconjurau. A îngenuncheat lângă Husker John.

— Oamenii să fie pregătiți să deschidă focul.

Husker a imitat sunetul scos de o bufniță. Când ecoul a răsunat peste vale, soldații *Buffalo* din plutoanele A și B s-au culcat încet pe burtă și au ochit întunericul din fața lor. Exersaseră de multe ori această manevră, și o folosiseră efectiv împotriva unui atac al comanșilor, anul trecut, la sud de Aqua Prieta.

— Foc, a șoptit Pope.

Husker a imitat din nou o bufniță și o sută de carabine au detunat executând un foc razant la doar 30 cm de sol.

Țipetele au spart noaptea când războinicii comanși care se târau către pozițiile lor au fost loviți deodată de gloanțele trase chiar pe deasupra solului.

— Foc! a strigat Pope și și-a scos pistolul. Foc de voie!

Acei comanși care s-au ridicat în picioare ca să fugă au fost împușcați. Cacofonia de împușcături era intensă pentru că toate carabinele de pe ambele părți trăgeau, umplând aerul cu fum orbitor, făcând și mai greu de văzut prin lumina palidă a lunii.

Atunci, Pope a văzut mișcare către drapelul plutonului B. Părea că se întrupase cel mai ciudat comanș pe care-l văzuse vreodată. Purta armură și avea un păr ciudat. Când comanșul a început să se apropie de drapel, Pope a întins pistolul, a ochit cu țeava de 20 cm și a împușcat războinicul în spate.

Războinicul s-a întors, cu părul șfichiuind prin jur, în spatele său. În mână ținea un pistol ciudat.

Pope a tras din nou, lovindu-l în piept, ceea ce-l făcu să se dea un pas înapoi.

Războinicul a tras și el, proiectilul expandând pe neașteptate într-un fel de plasă.

Pope s-a aruncat spre dreapta; rețeaua i-a șters umărul și a trecut mai departe.

L-a prins pe soldatul Steva de cap, iar Pope a văzut cu oroare cum plasa se contractă, pătrunde în piele, din care începe să curgă sângele. Dar n-a avut timp să se uite mai mult. S-a întors și a tras, descărcând și ultimele patru cartușe din pistol în acest războinic ciudat. La început, a crezut că gloanțele sale nu au avut efect, dar războinicul s-a clătinat, apoi s-a prăbușit mort.

Pope s-a ridicat în picioare, dar înainte de a putea face măcar un pas, Husker John a sprintat pe lângă el și l-a placat pe ciudat. Husker John a luat un bolovan de pe jos și cu ambele mâini, l-a lovit pe războinic în cap o dată, apoi și a doua oară.

Pope s-a întors să privească câmpul de luptă. Oamenii săi erau într-un genunchi sau pe burtă, trăgând în umbrele mișcătoare. A văzut pe câțiva dintre ai săi căzând și a blestemat de fiecare dată. Și-a încărcat pistolul cu mâini ferme, amintindu-și repede de prima sa luptă cu indienii și cât înspăimântat fusese. Amintirea l-a făcut să privească către plutonul A unde oamenii lui Sunderson erau adunați în grup în jurul său, precum cohorta unei legiuni romane ce forma celebra formațiune defensivă pătrată. Rata lor de foc era impresionantă, dar așa constituiau o țintă mai bună. Apoi, Pope a înțeles. Își adunase oamenii în jurul său ca un scut uman. Avortonul de Sunderson.

Trei dintre oamenii acestuia au fost doborâți. Apoi alți trei. Pope a văzut cum unul dintre ei păru să fie ridicat în aer și aruncat; trupul i s-a izbit de pământ cu membrele straniu răsucite.

Una dintre motociclete a explodat, luminând noaptea.

Careva a deschis focul cu singura mitralieră Gatling cu zece țevi Model 1895.

Caii nechezau.

Pope a sărit peste Husker John și l-a văzut pentru prima dată pe războinicul *comanș*.

Husker John îl privea cu ochi larg deschiși.

— Ce fel de comanș e ăsta, *sir*?

— N-am mai văzut vreunul la fel.

Comanșul purta un fel de armură. Părea metalică, dar era moale. Se părea că avea și o mască pe față. Acesta nu era un comanș. Era un cu totul alt fel de *indian*.

Pope a luat pistolul de unde căzuse pe pământ. Se aștepta să fie greu, dar era uimitor de ușor.

Deodată, un comanș a rupt rândurile de apărare și alergând către ei.

Pope a ridicat pistolul și a tras. Plasa s-a expandat prin aer și a cuprins capul comanșului, răsturnându-l pe spate, la pământ.

Războinicul ciudat a șuierat.

— *M-di mar'ct*, a spus, vorbele nepământești ieșind de sub mască. Apoi a repetat. *M-di mar'ct*.

— Nu prea seamănă cu un comanș, spuse Kusker John.

— Pentru că nu este un comanș.

Pope s-a ridicat având acum câte un pistol în fiecare mână.

— Nu știu ce este.

Încă un războinic ciudat s-a materializat în apropierea lor. Acesta era mai înalt și ținea o lance cu un vârf sinistru. Se mișca incredibil de rapid, evitând gloanțele, ciopârțind oamenii din plutonul B cu ușurința unui fermier care seceră grâu. Lui Pope i-a fost clar că vine către el. A simțit că-l cuprinde un fior de frică văzând ușurința cu care războinicul îi hăcuia oamenii.

Pope s-a dat câțiva pași înapoi și a îngenuncheat lângă celălalt războinic, care era doborât. Și-a pus pistolul cel ciudat la tâmpla lui.

— Husker John, treci în spatele meu, a ordonat Pope.

Văzu cum noul războinic a mai doborât trei dintre cavaleriștii săi, apoi s-a oprit, cu lama lăncii la doar câșiva centimetri de fața lui Pope.

— Aruncă arma sau îl ucid.

Pope habar nu avea dacă celălat l-a înțeles. Spera doar că a făcut-o.

Acesta i-a repetat vorbele:

— *Aruncă arma sau îl ucid.*

Pope a clipit confuz la auzul proprilor sale cuvinte.

— Cine ești tu?

— *Cine ești tu?*

Războinicul era mai înalt decât cel pe care-l doborâseră la pământ. Purta niște oase ce păreau a fi gheare de urs pe un lanț negru în jurul gâtului. Armura întunecată îi amintea lui Pope de picturile cu cavaleri medievali, dar aceasta era articulată pentru a permite efectuarea cu ușurință a mișcărilor. Capul era acoperit de aceeași mască ca cea de la capătul pistolului lui Pope.

Pope și-a dat seama că majoritatea focurilor de armă au încetat.

— El Tee, ăsta-i diavolul? a șoptit Husker John.

Pope a negat dând din cap, în timp ce se uita la mâna sa stângă cu care ținea războinicul în poziție șezândă.

— Diavolul nu sângerează.

Mâna sa era acoperită de o substanță verde luminoasă și se gândea în sinea sa că dacă diavolul putea sângera… trebuia să fie verde?

— Nu glumesc, i se adresă războinicului înalt care continua să stea pe loc. Cine ești și de ce te afli aici?

Acesta își întoarse ușor capul ca și cum s-ar fi uitat la ceva nou. Apoi spuse cu un accent pe care Pope nu l-a recunoscut.

— Noi suntem *Yautja*, pronunțând cuvântul ca *ya-OOT-ja*. Luptăm alături de comanși.

Cadența vorbelor era nenaturală.

— Comanșii sunt inamicii noștri, spuse sec Pope. Asta înseamnă că și voi ne sunteți inamici?

Yautja și-a întors din nou capul de parcă ar fi ascultat ceva.

— *Ooman k'v var ooman* – apoi a tradus în engleză – Oameni vânează oameni.

Și a urmat un sunet ca un clinchet din interiorul măștii.

Pope s-a agândit la aceste vorbe și a răspuns:

— Îi vânăm pentru că și ei ne vânează pe noi. Îi vânăm noi primii ca să nu ne poată vâna ei ultimii.

Yautja a coborât lancea și a rotit-o de câteva ori, până ce vârful a rămas în jos.

Din spatele lui *Yautja* s-au auzit strigăte.

Pope a coborât pistolul. Câțiva dintre oamenii săi se adunau în spatele lui *Yautja*, cu armele ridicate. Lui Pope i-a venit o idee nebunească, una care trebuia aplicată imediat. S-a ridicat, lăsându-l pe *Yautja* rănit la picioarele sale.

— Uite! Ia-l! Eu nu știu cum să-l vindec.

Yautja cel înalt a ezitat o clipă, apoi a pășit înainte și a luat rănitul pe al cărui spate strălucea sângele verde luminiscent. Acum că stătea în picioare, Pope a văzut că-i ajungea celuilalt doar până la umeri.

— Locotenente Pope, care-i treaba acolo? s-a auzit vocea lui Sunderson.

— Du-te. Acum, spuse Pope, făcându-i semn cu capul spre stânga – apoi a adăugat cu voce tare: Să nu-i răniți pe cei doi. Lăsați-i să plece liberi, din ordinul meu.

Yautja l-a ridicat în brațe pe cel mai mic și a început să se îndepărteze.

— Locotenent Pope, ce faci?

— Îi las să-și ia răniții.

— Ce? N-am mai auzit asemenea prostie. Ignorați acest ordin și trageți foc de voie.

— Nu trageți! A strigat Pope.

Oamenii se uitau neliniștiți la Pope și la Sunderson, dar l-au ascultat pe ofițerul alb care fusese cu ei de mai multă vreme.

— M-am săturat, a spus exasperat Sunderson.

Și-a scos pistolul și a tras în spatele lui *Yautja* care se retrăgea.

Uriașul războinic s-a oprit. Și-a întors ușor capul și o piesă de metal de mărimea unei farfurioare mici a zburat de la el și s-a înfipt în pieptul lui Sunderson.

Acesta a gemut și a lăsat să-i scape pistolul din mână. A căzut grămadă în genunchi, sângele începând să-i curgă pe gură.

Pope s-a repezit spre el.

Un disc de metal era înfipt pe jumătate în pieptul lui Sunderson.

Pope l-a atins și a simțit cu degetele cum vibrează. Se uită uimit la disc cum se extrage singur și zboară înapoi la *Yautja*, care la prins nu se știe cum și a dispărut cu războinicul rănit, de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo.

Soldații *Buffalo* adunați în jur au început să murmure și să blesteme. Câțiva au căzut în genunchi și au început să se roage. Cei rămași în picioare, erau nemișcați privind în direcția unde tocmai se aflaseră *Yautja*.

Sunderson a răsuflat greu, pentru ultima oară, apoi a căzut, mort.

Tot restul nopții, Pope și-a organizat oamenii în grupe de câte cinci pentru a aduna morții și ca să curețe terenul de luptă. A fost stabilită o zonă de triaj pentru a-i ajuta pe răniți. Au pus santinele noi, de data aceasta duble. Pope considera că i-ar fi învins pe comanși, dar probabil că n-ar avea nici o șansă cu *Yautja*, mai ales cu cel solid, cu lance.

Abia cu puțin înainte de zori a avut destul timp ca să se așeze și să se gândească. Soldatul Pile i-a adus niște cafea, atât de necesară. I-a spus că soldatul Steve nu a supraviețuit, dar Pope știa deja asta. Prea mulți soldați buni au murit astăzi. Husker John i-a înmânat o hârtie pe care erau notate pierderile. Din cei o sută de oameni care au intrat în vale, 65 au rămas în viață, iar dintre aceștia doar 39 erau nevătămați. Pope a apreciat că jumătate din numărul morților au fost uciși de *Yautja*.

Husker John stătea înfipt în spatele său.

— Ne întoarcenm, *sir*?

Pope a confirmat cu o mișcare a capului.

— Acesta este planul. În această noapte au murit destui dintre noi.

— Ce s-a întâmplat? Cine sunt ăștia?

— Ei își spun *Yautja*. Nu știu ce sunt.

— Oamenii îi numesc demoni. Crezi că poate fi vorba de demoni, *sir*?

Pope a sorbit din cafea, singurul lucru care-l ținea treaz. Epuizarea făcea să-și simtă trupul greu.

— Nu știu ce este un demon, Husker John. Este un demon? Ar putea fi, dar nu sunt sigur. Eu cred că e altceva.

— Sângerează verde, *sir*, a spus Husker John pe un ton aspru.

— Important este că sângerează, a subliniat Pope, apoi extenuarea a fost victorioasă și l-a trimis în întuneric.

Când s-a trezit, caporalul Motes îl zgâlțâia de zor. Pope a clipit din cauza luminii puternice a zilei. Soarele se înălțase destul de sus, deci era dimineață târziu. Visase la o fată dintr-o familie bogată din Hudson Valley căreia îi făcuse curte cândva. Avea un păr blond, bogat, și lăsa în urmă un parfum de liliac și portocale. Apoi s-a ridicat în picioare și a privit în jur, alungându-și din minte ultimile amintiri despre plimbarea sa cu fata blondă.

— *Sir*, sergentul major m-a trimis să vă trezesc.

Pope și-a șters fața de parcă ar fi vrut să îndepărteze oboseala și s-a ridicat în picioare. Și-a băgat cămașa în pantaloni și și-a ajustat centura.

Caporalul Motes făcea parte din unitate de zece ani și era un soldat adevărat. O cicatrice neregulată îi cresta obrazul stâng, încrețindu-i piele foarte galbenă. Din cauza cicatricii, părea că Motes zâmbește încontinuu, dar Pope știa că nu e așa. Întreaga familie a lui Motes a fost ucisă de Klan în Kentuky, iar el a venit în vest pentru a-și face o nouă viață. Husker John i-a spus lui Pope că în fiecare noapte Motes se holba la cer și nu era nici un mister la ce se gândea pentru nimeni dintre cei ce-l cunoșteau.

— Ce se întâmplă? a întrebat Pope.

S-a aplecat și și-a ridicat cana de metal. Pe fundul ei era depus zațul rece de cafea. A ezitat, apoi a dus-o la buze și a băut. O fi rece, dar tot era ceva ce-l ajuta să se trezească mai repede.

Motes a arătat către capătul estic al taberei.

— Avem un vizitator, *sir*.

— Cine e, caporale?

— Un catârgiu bătrân trimis de comanşi. Zicecă are ceva să vă spună, dar numai personal.

— Santinelele sunt la post?

— Toate şi veghează. Motociclistul l-a văzut pe catârgiu şi l-a adus.

Pope a zâmbit. Probabil că comanşii cunoşteau rutele motocicliştilor şi i-a spus catârgiului pe unde să o ia.

— Mulţumesc, caporale?

Dădu să plece, apoi s-a întors.

— Tu şi oamenii aţi mâncat?

— Am luat o gustărică şi nişte apă, *sir*.

— Poţi să-mi faci rost şi mie de câte ceva? a întrebat Pope.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l mănânce erau biscuiţii uscaţi, tari. Aceste mici *scândurele* pătrate aveau gust de ţărână. Dar o armată aflată în marş nu avea mereu luxul unor raţii adevărate, aşa că i-a mâncat, pretinzând cu jumătate de gură că erau ceva mai buni. Poate că o prăjitură făcută de fata pe care o întâlnise la West Point… Al naibii să fie dacă putea să-şi amintească mumele ei, doar parfumul şi fineţea părului. Ar fi trebuit să ştie, ea a fost ceva special pentru el, dar când a plecat la luptă, şi-a îngropat toate amintirile despre orice era bun într-o groapă adâncă, întunecată, pentru a se proteja. De ce aceasta ieşea la suprafaţă acum, nu ştia.

— Oh, da, *sir*, a confirmat caporalul Motes, după care a rupt-o la fugă.

Locotenentul Pope s-a dus la locul unde sergentul major Husker John îl deţinea pe catârgiu, în genunchi. Omul era un metis de vreo 60 de ani. Părul cenuşiu era legat în coadă la spate, în stil indian, dar vreo două şuviţe libere se legănau în bătaia vântului. Chipul purta semnele lăsate de boală. Ochii parcă aveau un ecran peste ei.

— Ce-i asta? a întrebat Pope.

Husker John şi-a balansat greutatea pe piciorul drpt şi l-a arătat pe catârgiu cu stângul, lovindu-l în spate.

— Omu' zice că are un mesaj pentru dvs, *sir*.

— Te-a supărat cu ceva, sergent major?

— Da, *sir*. E o corcitură de indian, *sir*, a spus sec Husker John pe un ton de bariton.

— Păi, cred că acesta este un motiv bun ca să urăști un om. Mai ales prin locurile astea. Rămâne așa. Ce mesaj ai pentru mine?

Catârgiul l-a privit fără teamă pe Husker John, apoi a spus:

— Comanșii trimis mine. Spus ei ceva tu vrea știut… ceva tu trebuie faci.

— Spune.

— *Nanisuwukaitu*… cer ție luptă. Spun luptă tu cu ei neterminat.

— Și cine sunt acești *nani whako*?

— Spus ei singur *Ya-OOT-ja*, dar ei spirit. Nimeni nu stat fața lor… ei umblat din câmpii spirit. Acolo plecat când dispărut.

Pope a ridicat sprâncenele.

— I-auzi! Ce vor de la noi?

— Ei spus patru ei luptă cu patru voi buni războinici.

— Și-apoi?

— Toți oameni voi plecat liber.

— Dar noi suntem liberi și acum.

— Nu, a spus catârgiul, privind în jur, cu frică pe chipul său. Nu sunteți. *Nanisuwukaitu* peste tot aici. Formă spirit acum.

Ideea că erau înconjurați de o armată invizibilă de *Yautja* l-a înghețat pe Pope. S-a întors încet, examinând umbrele. De trei ori *Yautja* și-au făcut câte o scurtă apariție apoi au dispărut, ca și cum s-ar fi lăsat intenționat văzuți. De fiecare dată, un spasm de spaimă a trecut prin trupul lui Pope.

— Oamenii mei vor putea pleca liberi, indiferent dacă pierdem sau câștigăm? a întrebat Pope.

Catârgiul a privit sălbatic în jurul său.

— Asta spus ei.

— Și cum pot ști eu că-și vor ține cuvântul?

— Ei au o onoare ciudată, *sir*. Așa venit la noi. Luptat bine pentru noi. Noi pierdut, dar ei continuat luptă pentru noi… ajută noi. Fost cu noi timp șase luni.

— Deci, patru dintre oamenii mei să lupte cu patru ai lor… *Ya-OOT-ja*.

— Așa. *Nanisuwukaitu* place luptat. Nu băut. Nu jucat joc. Ei luptat.

Pope s-a întors către sergentul major.

— Ce zici?

— Cred că ar trebui să-l scalpăm pe catârgiu și să-l trimitem la maică-sa, *sir*.

Și-a scos pălăria țeapănă și și-a trecut mâna prin părul sârmos, apoi și-a pus-o la loc, și se asigură că e dreaptă.

— Dar dacă avem o cale să salvăm oamenii, atunci trebuie să o facem.

— Asta e.

Pope a dat din cap. Nu-i plăcea deloc ideea, dar se temea că nu are de ales.

— Du-te și le spune că așa vom face. Unde și când?

— Poți spune lor singur.

Catârgiul a făcut semn spre est.

— Ei așteptă tu valea cealaltă. Doar trimite patru, ei la fel.

Pope s-a întors spre Husker John.

— Lasă-l să plece. Trebuie să facem un plan.

Pope știa că nu poate trimite pe nimeni să facă ce el nu voia. Nu așa procedează un adevărat comandant, deci el era primul dintre cei patru. Mama sa îi dăduse numele de Providence și de aia a avut o viață norocoasă. Dacă a funcționat până acum, poate îl va proteja și astăzi. Husker John a insistat și el să meargă. Pope s-a simțit ușurat când l-a auzit, pentru că – după părerea lui – nu mai exista altul care să poată lupta cu vreo șansă de reușită. Parcă trimis de soartă, Motes a sosit și s-a oferit voluntar când încă discutau pe cine să mai întrebe. L-au acceptat în echipa lor de sacrificiu.

Pope i-a lăsat pe cei doi să se pregătească și a plecat să-l caute pe Conroy, un irlandez clasic care lupta doar din loialitate. Era singurul alb rămas – în afară de el și de Sunderson cel mort – în companie, numit în „unitatea” de motociclete. Nici nu a trebuit să-l convingă și Pope a avut cel de-al patrulea sinucigaș.

Pope, Motes și Husker John, erau înarmați fiecare cu carabină și pistol. Mai aveau câte un cuțit și o secure luate de la indienii morți. Conroy avea un *shotgun* cu țevi duble, scurtate, pistol, lance și cuțit. A adus și motocicleta pe care a condus-o pe lângă caii lor, care se obișnuiseră cu mașinăria zgomotoasă în timpul expediției.

— Hai să recapitulăm ce știm despre ei, a propus Pope din mers, apoi a izbucnit în râs. De fapt, nu știm nimic, nu-i așa?

— Au înălțimi diferite, *sir*, spuse Motes.

— Așa este. Au și arme diferite. Poate că se bazează pe mărime, dar e pozibil să fie organizați și după ranguri.

— Deci credeți că acești Ya-OOT-ja au un sistem bazat pe ierarhie? a întrebat Conroy.

— Sunt războinici... poate chiar soldați. Trebuie să aibă un sistem de ranguri. De aceea l-am lăsat pe ăl' voinic să-l ia pe Yautja rănit. *Nu lași niciodată un camarad în urmă*, da?

— Cred că are sens. Deci cum o să decurgă lupta? Pe cine trebuie să dobor primul?

Pope a ridicat o sprânceană.

— Nu prea știu exact, dar cînd am să știu eu ai să știi și tu.

— Ați vorbit exact ca un ofițer de la West Point, a chicotit Conroy.

Intrarea în valea următoare era la cinci mile depărtare. Și nu prea era o vale, ci un canyon abrupt care se termina în fund de sac cu stânci de mărimea unui vagon de cale ferată. Terenul plat era probabil de 20/20 m și acoperit cu țărână și iarbă uscată. Pope văzuse toate acestea pe hartă, dar harta nu arăta mărimea impresionantă a stâncilor, sau cum se ridicau precum niște blocuri suprapuse într-un zid cu trei laturi. Au legat caii de un mesquite pipernicit, Pope gândind că acolo vor fi oarecum la adăpost. Motocicleta a fost parcată lângă cai.

Apoi toți patru s-au deplasat către centrul spațiului și au așteptat.

...exact zece secunde, apoi patru *Yautja* au apărut la 7 m de ei.

Și mai mulți *Yautja* au apărut pe stâncile înconjurătoare.

Hope spera că aceștia erau doar spectatori și că nu se aflau într-o imensă capcană.

Aparent, *Yautja* erau aleși pe mărimea soldaților Buffalo. Un războinic mai solid și trei mai apropiați de dimensiunile umane. Părea că *Yautja* fuseseră aleși ca să se potrivească oamenilor. *Interesant*, se gândi Pope. Dacă observația sa era corectă, atunci era vorba de ideea de luptă dreaptă, ceea ce-i dădea speranțe că *Yautja* vor respecta partea lor din înțelegere.

Un al cincilea *Yautja* a apărut – și l-a recunoscut pe războinicul gigant din noaptea anterioară. Acesta a pășit între cele două grupuri, apoi s-a întors cu fața către soldații Buffalo.

— Patru luptă, apoi gata, a spus cu accent și cadență ciudată pentru urechile lui Hope.

— Arme? a întrebat.

— Doar câte două.

— *Sir*, au armură, a notat Husker John.

— Bună observație.

Apoi către *Yautja*:

— Dacă e vorba să fie o luptă dreaptă, războinicii tăi trebuie să-și dea jos armurile.

Yautja a înclinat gânditor capul. Ceilalți patru, care stătuseră nemișcați, s-au uitat unul la altul. Erau îngrijorați? Pope așa spera.

— Dacă nu armuri, atunci nici voi arme cu zgomot mare.

Pope se gândi o clipă, încercând să priceapă ce sunt armele zgomotoase. Apoi a înțeles. Pistoalele și carabinele. Poate că armurile asigurau pentru *Yautja* o protecție împotriva gloanțelor; fără ele, sigur vor fi victime. Era o solicitare dreaptă.

Adresându-se lui Yautja, Pope i-a spus:

— De acord. Dar încă ceva.

Făcu un cerc cu mâinile, apoi a simulat aruncarea.

— Nu folosiți acel disc cu care ai aruncat în Sunderson.

Yautja a rămas iarăși gânditor, a poi a scos o serie de *click*uri sub mască.

— Acești *Yautja* nu folosesc asemenea armă. Nu sunt pregătiți pentru ea.

— Deci până la moarte? a întrebat Pope sperând că nu va fi așa.

— Până la moarte.

— Excelent, mormăi Pope.

Și-a dus oamenii ceva mai departe și aceștia au început să-și scoată pălăriile și vestoanele. Armele și le-au depozitat în piramidă.

Caporalul Motes a fost primul care a observat că ceilalți, *Yautja*, și-au lăsat armele și măștile. Când le-a văzut fețele, a făcut ochii mari și a rămas cu gura căscată.

— Isus, Maria și Iosif! Ce sunt ei?

Soldații Buffalo s-au întors și au rămas uimiți văzând ce se ascundea sub mașți. Pope a identificat teribilele protuberanțe de pe față ca fiind un fel de mandibule, ca ale unei insecte gigantice. Fiecare se termina cu un colț, sau gheară, sau pinten. Ce-or fi fost, păreau ascuțite și mortale.

Deoadată, toți patru *Yautja* au început să-și *click*ăie mandibulele. Umerii li se scuturau ușor. Iar Pope a înțeles; ei râdeau de soldații Buffalo. Se întoarse spre oamenii săi:

— Deci știm de ce poartă măști, ca să-și ascundă mecla urâtă. Acum râd de reacțiile voastre... de frica pe care o arătați. Fiecare dintre voi i-ați înfruntat pe apași și pe comanși. Fiecare ați fost implicați în confruntări corp la corp cu vreunul care voia să vă omoare. Acum nu e nici o diferență. Pentru noi, *Yautja* e doar un alt tip de indian. Asta-i tot. Pur și simplu. Mai mult, amintițivă că sângerează la fel ca voi sau ca mine. Dacă pot sângera, pot muri. Înțelegeți?

Conroy și Husker John au confirmat dând din cap, dar Motes era neîncrezător. Pope l-a înșfăcat de umăr și l-a scuturat.

— Motes. Mă auzi?

Motes a dat și el din cap, mai întâi încet, abia perceptibil, apoi mai repede și mai sigur de el.

— Vă aud, *sir*.

Pope s-a gândit o clipă dacă să spună sau nu ceea ce voia, apoi i-a dat drumul:

— Ascultă, n-ai să poți niciodată să te răzbuni pe Klan pentru ce au făcut familiei tale.

Motes s-a holbat la el, iar ura a înlăturat frica din ochii săi.

— Privește-i pe *Yautja*. Ei sunt Klanul. Ei îți vor ucide familia din nou. Nu poți face rău Klanului, dar poți să-i rănești pe acești războinici. Înțelegi? Mă înțelegi, caporal Motes?

Acesta s-a scuturat din mâinile lui Pope și spuse:

— Da, am înțeles, *sir*.

Vocea sigură arăta că este gata.

— Atunci... să mergem.

Pope și oamenii lui au înaintat câțiva pași.

— Suntem gata, spuse.

Gigantul *Yautja* a făcut semn unuia dintre războinici să înainteze și el. Pielea acestuia era pestriță verde cu maro. Fața-i era feroce precum a unui demon. Pentru soldații Buffalo, chiar puteau fi niște demoni, dar care sângerau și puteau fi uciși... deci aveau o șansă.

Pope a pășit înainte ca să-i întâlnească, dar Motes l-a împins înapoi și s-a dus în centru.

La fel precum ceilalți, Motes purta pantaloni băgați în cizme, o cămașă albă și bretele. Luase un tomahawk în mâna dreaptă și un cuțit de jupuit pielea în stânga. Pope nu-i vedea fața, dar soldatul ținea capul sus. Oponentul său a ridicat umerii și și-a fluturat mandibulele. La fiecare mână avea atașat câte un dispozitiv cu lame metalice, duble.

Pope a așteptat semnalul de începere, dar nu a fost nici unul. *Yautja* a atacat doar. Motes s-a ferit spre stânga și a rămas în așteptre. Oponentul a rotit ambele sale brațe, dar Motes s-a strecurat pe sub ele, în timp ce tăia adânc în coapsa lui *Yautja*. Acesta a căzut grămadă. Motes și-a controlat rotirea, apoi s-a ridicat elegant în picioare.

Pope a simțit cum îl cuprinde un val de speranță pentru supraviețuirea lor.

Yautja a sărit și el în picioare și s-a răsucit. De data aceasta, în loc să atace, s-a apropiat cu prudență de Motes, dar soldatul Buffalo a rămas ferm în teren. Când *Yautja* s-a aplecat spre el, s-a ferit, lăsându-l să rateze lovitura, apoi a vrut să-l lovescă cu cuțitul în plămâni.

Yautja l-a lovit peste braț cu piciorul, smulgându-i cuțitul din mână.

Motes s-a oprit cu ochii la arma care zbura prin aer… și acesta i-a fost sfârșitul.

Yautja și-a rotit și cealaltă mână și i-a secționat traheea lui Motes. Sângele a țâșnit sălbatic, iar Motes a căzut în genunchi. Cu o mișcare verticală, războinicul l-a lovit în moalele capului, cele două lame metalice împlântându-se în os. Cu cealaltă mână a făcut o mișcare de *cosire* la nivelul gâtului, separându-i capul de trup.

Victoriosul *Yautja* s-a întors către ai lui și a scos un răcnet nepământean, în timp ce ridica triumfător trofeul însângerat.

Speranța lui Pope aproape că a murit odată cu Motes, dar știa că aveau totuși o șansă. Motes a murit doar pentru că a comis o greșeală mortală.

Husker John s-a repezit înainte, a apucat trupul lui Motes și l-a adus înapoi. Sângele picura pe spatele cămășii sale, dar nici măcar nu observa. A pus ușor pe pământ rămășițele caporalului mort.

— Mă duc eu, spuse Conroy. Lasă-mă să lupt eu acum.

Pope a pus o mână în pieptul lui Husker și l-a oprit.

— Du-te, Conroy. Ucide-l pe nemernic.

În loc să se îndrepte spre centru, Conroy și-a luat motocicleta, a pornit-o, apoi a condus încet spre centru. Avea o lance în mâna dreaptă.

Un alt *Yautja* de mărimea unui om a venit și el în centru; și acesta purta lame metalice pe brațe.

Conroy a accelerat motocicleta către oponentul său, care s-a ferit cu ușurință în lateral. Atunci Conroy a oprit, a accelerat motorul pe loc, ceea ce a făcut ca roata din spate să se învârtă nebunește spulberând drept în fața lui *Yautja* iarbă, praf și pietriș. Apoi a dat drumul frânei, a înaintat vreo 7 m, a răsucit motocicleta cu 180^0 și a accelerat din nou.

Pope nu mai văzuse așa ceva. Conroy folosea motocicleta ca pe un cal.

Yautja își ștergea fața și ochii cu dosul palmelor, încercând să îndepărteze mizeria care-l orbea… când sulița lui Conroy i-a pătruns în piept și a ieșit prin spate. În loc să-și continue drumul cu motocicleta, Conroy s-a agățat de suliță, lăsându-și mașinăria să continue să meargă fără el. Aceasta s-a clătinat nițel, a mai mers vreo 5 m, apoi s-a lovit de o stâncă uriașă, a căzut și motorul s-a oprit. Conroy l-a trântit pe *Yautja* la pământ, pironindu-l cu lancea. Și-a scos cuțitul de la centură și a început să-l înjunghie cu furie pe războinic, mâna înălțându-se și căzând iar și iar.

Husker John a ridicat victorios pumnul în aer.

Dar Pope și-a ținut respirația.

Și-atunci s-a întâmplat.

Yautja, probabil cu ultimile-i puteri, a ridicat mâna dreaptă și a împlântat lamele în laterala feței lui Conroy.

Acesta a răcnit atât de surpriză cât și de furie, apoi *Yautja* l-a tras jos într-o îmbrățișare mortală.

Și… asta a fost tot, amândoi au murit.

— Fir-ar dracu-al dracului! a izbucnit Husker John și s-a dus să recupereze trupul și armele lui Conroy, apoi l-a așezat lângă Motes.

— E rândul meu, a mormăit Husker John.

A luat sulița lui Conroy, al cărui vârf lucea de sânge verde luminiscent.

— Nu, lasă-mă pe mine, spuse Pope, gată să facă un pasul înainte.

— Nu, *sir*. Nu mai vreau să văd pe unul de-al nostru murind, așa că mă duc eu.

Și s-a dus către zona centrală a canionului cu țărâna murdară de sânge. *Yautja* și-a ridicat mâinile în aer. Mandibulele se loveau una de alta cu frenezie, scoțând *clack*uri zgomotoase. Ținea aceeași lance lungă pe care Pope o văzuse folosită și mai înainte, cu vârful-lamă lat, lung și curios curbat. Războinicul a pășit înainte.

Husker John a început să meargă încet, apoi a alergat către oponent. A ajuns la 1,5 m și a sărit înapoi ca să arunce sulița spre *Yautja*. Acesta și-a rotit propria lance în jur și a respins sulița departe. Dar manevra l-a lăsat descoperit. Încercă rotească lancea înapoi, dar Husker John era deja peste el. Soldatul Buffalo l-a cuprins de gât pe *Yautja*, s-a dat în spatele lui, și – cu cuțitul tras de la cingătoare – i-a tăiat gâtul până la oasele coloanei. Husker John își ținea oponentul strângând bine una dintre mandibule. Acestea s-au mai mișcat de câteva ori, apoi au rămas nemișcate pe măsură ce sângele verde luminiscent se scurgea din războinicul inamic.

Husker John l-a lăsat să cadă pe pământ, apoi s-a îndreptat către locul unde aștepta Pope, cu gura căscată. Acesta a zâmbit larg.

— Ai reușit! Ai învins!

— Hm, da, dar ceilalți n-au reușit, iar acum va trebui să te văd și pe tine cum mori.

Pope a devenit sobru.

— N-am să mor. Numele meu este Providence Pope și Dumnezeu are alte planuri cu mine.

Și-a luat tomahawkul și s-a dus la centru. Privind în jur a văzut că toți se uitau la el intens de parcă era o insectă interesantă. Dădu din cap.

Tâmpitul de Sunderson și hărțile lui blestemate. Dacă m-ar fi ascultat, ne-am fi întors la frontieră, iar oamenii ar fi băut acum tequila, iar eu aș fi dormit toată noaptea ca lumea.

Aruncă o privire oponentului său care avea aceleași dispozitive cu lame atașate la brațe, ca și primii doi, ceea ce însemna că vor lupta de aproape. Se pregătise pentru așa ceva și spera că planul său va funcționa.

Înălță tomahawkul, căutând punctul de echilibru, apoi a înaintat luând o poziție tactică.

Fu uimit să vadă că una dintre lamele de pe brațul ridicat al lui *Yautja* a zburat către el. Pope a încercat să o evite lăsându-se pe vine, dat lama i s-a sub umărul stâng nu foarte departe de inimă. Dacă n-ar fi încercat eschiva, ar fi fost mort precum Motes și Conroy. Durerea a fost îngrozitoare, făcându-l să cadă într-un genunchi.

— Ridică-te, *sir*!

Vocea intensă lui Husker John l-a forțat să se ridice în picioare.

Adversarul său se apropia șigur de sine și încrezător.

Pope a lovit cu tomahawkul din dreapta în stânga, de sus în jos, apoi exact invers, totul într-o singură mișcare fluidă.

Yautja s-a ferit, apoi a zvâcnit spre înainte mâna dreaptă pe care se mai afla doar o singură lamă.

Pope a blocat lama cu tomahawkul și instantaneu a priceput că a comis o greșeală gravă.

Yautja a prins tomahawkul și i l-a smuls lui Pope, lăsându-l pe acesta cu mâna întinsă și dezarmată.

Prin minte i-a trecut ca un *flash* amintirea fetei din Hudson Valley, care mirosea a liliac și portocali. Vedea mâna ei întinsă când el pleca cu trenul, acum trei ani, îndreptându-se spre vest ca să lupte cu indienii. Numele ei era Charlotte și fusese dragostea vieții sale.

Apoi, într-o clipită, a revenit în lumea reală.

Charlotte, a șoptit.

Oponentul său tocmai întindea o mână spre el.

Pope s-a strecurat pe sub ea, a smuls pistolul-rețea de la spate unde era pus în centură, apoi l-a ridicat către chipul lui *Yautja* și a apăsat pe trăgaci. Plasa a fost lansată, trăgându-l pe războinic spre spate, înfășurându-se și apoi pătrunzând în fața acestuia. A căzut pe spate și a încercat să o scoată cu o mână. Mâna stângă a întins-o spre Pope și a lansat ambele lame. Pope s-a ferit, lăsându-le să treacă pe deasupra. Așa a ajuns într-un genunchi chiar lângă războinic. Pope a smuls lama din umăr, aproape leșinând de durere, a întors-o, și a înfipt-o într-unul dintre ochii lui *Yautja*.

Și totul s-a terminat.

După un moment, a fost ridicat și ținut la o lungime de braț de către Husker John al cărui chip era luminat de victorie.

— Ai reușit, *sir*! Ai învins!

Bucuria lui Pope era atenuată de o incredibilă durere.

— Ți-am spus că n-am să mor astăzi, a reușit să spună.

Husker John l-a dus înapoi în zona lor și a început să-l doctoricească. A pus magneziu în rană și l-a bandajat înainte ca *Yautja* cel înalt să se apropie. Husker John s-a ridicat și a vorbit cu el ceva mai departe, fără ca Pope să poată auzi.

Abia mai târziu, când conducea doi cai ce duceau trupurile lui Motes și Conroy, s-a gândit Pope la ce a vorbit Husker John cu el.

— Oricât i-aș urî pe acești războinici, îi și respect. Mi-au cerut să mă alătur lor. Spun că vor să învețe de la mine. Sunt om bătrân, *sir*. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru soldații Buffalo, așa că am să le accept oferta. Adevărul este că viața-i prea scurtă ca să nu cauți ceva nou de făcut. Vreau o schimbare, iar asta mi se pare potrivită pentru mine.

Acestea fiind spuse, Husker John a rămas în urmă. Pope va spune tuturor că a murit și trupul nu a fost recuperabil. Vor înțelege. Îl vor jeli. Apoi își vor *linge* rănile și se vor întoarce în New Mexico. Acolo, Pope îi va părăsi. Contractul său de înrolare era încheiat și putea pleca legal. Își imagina că va dura ceva timp ca să o viziteze pe fata ce a lăsat-o în trecut și să vadă dacă n-ar putea face parte din viitorul său.

Indiferent cum va fi, nu-și va uita niciodată bravii săi soldați, pe admirabilul Husker John, și ciudații războinici care le-au permis să trăiască oamenilor săi, doar ca să se poată testa pe ei înșiși în luptă cu câțiva dintre cei mai buni cavaleriști ai Americii – Soldații Buffalo.

SFÂRȘIT